

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שביעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת
צו -
שבת הגדול
♦♦♦
שנת
תש"פ
♦♦♦
גליון 46

אנא ה' הושיעה נא

הישועה שתצמיח בקרוב בימינו ועל כינוס גליות, מיד שורה רוח הקודש בקרבו שנא' וכו'.
רואים שבכדי לזכות לדרגות הגדולות, צריך שיהי' "מתאנח" על כבודו של הקב"ה, ועל כבודו של ישראל. וכך ראינו אצל רבותינו גדולי הדורות זצוק"ל שצער של השני היה אצלם כצער עצמם ממש, והרבה פעמים הי' אפשר להבחין שצער של השני כאב להם עוד יותר מצער עצמם.

להתפלל שלא יהיה מבני ביחיי???

ורוצה אני להביא קושיה ששאל רבינו בלימוד משניות ברכות, לפני הרבה שנים, וזוהי אחת מהקושיות "שהקפיצו" אותי...

וכך שאל, כתוב במשנה בפרק הרואה, הי' מהלך בדרך ושמע קול צווחה בעיר, ואמר יהי רצון שלא יהיו אלו בני ביתי, הרי זו תפילת שוא. ותמה רבינו, גם בלי תפילת שוא, איזו תפילה היא זו, כששומע שיש ח"ו איזה צרה, הוא מבקש שלא יהיו אלו בני ביתי, זאת אומרת לא אצלי רק אצל אחרים, האיך יהודי מסוגל להתפלל כזו תפילה...

ובשעה שהקשה רבינו קושיה זו, בודאי הי' נחת רוח עצום להקב"ה, ואמר - ראו בריה שבראתי בעולמי, "נקי" ממחשבות על עצמו, עד שאינו מבין האיך אפשר לחשוב לבקש כזו בקשה.

והי' רבינו מספר שפעם ישב ת"ח אחד אצל מרן הגר"ח מבריסק זצוק"ל, ובאמצע נכנס בחור ישיבה לבקש ברכה להיפטר מהצבא, ובירכו רבי חיים. אח"כ פנה רבי חיים ליושב אצלו ואמר לו, אָאִיד אִיז אִין אַצְרָה, פֶּאָרװאָס בענשטע אִיהם נִישְׁט? - יהודי נמצא בצרה, למה אתה לא מברך אותו...

והרבה מאד עד אין ספור מעשים, ראינו וחוינו אצל רבינו, בהרגשת צער חברו כאילו הוא עצמו ממש.

משא רבותינו - הדור וצרותיו

ודיינו במשפט שאמר למוהל החשוב הגה"צ רבי שלמה מילר זצ"ל מפתח תקוה, שהי' רבינו מעריצו מאד. ופעם אחת בישובו אצל רבינו, והיו מונחים על השולחן כרגיל כמויות גדולות של פתקים, עם בקשות לברכה וכו', אמר לו רבינו אתה רואה את הפתקים האלה, אם תקרא את כל מה שכתוב כאן "לא תוכל לישן שבוועיים".

והוסיף לו רבינו, שבלילה אחרי קבלת קהל, [שהי' אז מתשע וחצי עד עשר וחצי, ואח"כ ברבע לאחת עשרה הי' השיעור בזבחים], כשרוצה להתחיל ללמוד, אינו יכול להתרכז כלל, מרוב הצער על צרות הכלל ששמע בשעה האחרונה, ומרגיש כמו שצריך למשוך את עצמו מלמעלה, כדי להיכנס לסוגיא.

געוואלד, געוואלד...

"געוואלד" "געוואלד", אנא ה' הושיעה נא!
חוס ורחם עלינו, זוהי הזעקה הזועקת מקרב לבות אחינו בית ישראל, בכל מקום שהם.
ומה נאמר ומה נדבר, קשה לעכל את השמועות האיומות ממה שקורה בעולם, אין לנו אלא לישא לבבנו אל כפים, אל קל בשמים, נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה', השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו כקדם.

להרגיש את חברו כמו הוא בעצמו

מורי ורבותי, כתוב בתומר דבורה וז"ל ולכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חברו, ועינו טובה על טובת חברו, וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, "שהרי הוא - הוא ממש".

ומטעם זה נצטוינו ואהבת לרעך כמוך. וראוי שירצה בכשרות חברו, ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו, כדרך שאין הקב"ה רוצה בגנותו ולא בצערנו, מטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערו ולא בקלקולו, וירע לו

ממנו כאלו "הוא ממש" היה שרוי באותו צער או באותה טובה, עכ"ל הטהור.

וכפי ששמענו בימים נוראים אלו ממרן ראש הישיבה שליט"א את החשיבות להתחזק במדת "אהבת" חסד, ולהיטיב עם חברו.

וחושבני שכלול בזה עוד דבר, הנה בעוה"ר שומעים שמועות נוראות מאחינו בית ישראל ברחבי תבל, והמצב איום ונורא, ובשעה קשה כזו בפרט, מוטל עלינו לחיות בהרגשה זו שכותב התומר דבורה, להרגיש את חברו כמו "הוא בעצמו ממש", וממילא כל טוב או צער ח"ו שיש לחברו, ירגיש כאילו הוא בעצמו.

ויחשוב בלבו על צערן הנורא של כ"כ הרבה יתומים ויתומות, אלמנים ואלמנות, שבפתע פתאום נלקח מאתם מחמד לבבם, עטרת ראשם, ואין מנחם, נורא ואיום! האיך אפשר להמשיך כך, פחד ואימה, הרי כולנו בני איש אחד נחנו?!

להתאנח על כבוד המקום ועל כבוד ישראל

ומצינו בתנא דבי אליהו רבא פרק ד' ז"ל אלא שכרו של משה הצדיק שעמד בתפלה בארבעה וחמשה מקומות והציל ישראל מן המיתה, העלה עליו הכתוב כאילו הוא ברא אותם שנאמר וכו'. וכן כל חכם וחכם מישראל שיש בו דברי תורה ומתאנח על כבודו של הקב"ה ועל כבודו של ישראל כל ימיו ומחמד ומתאוה על כבוד ירושלים ועל בית המקדש ועל

אנו מקיימים מצות "ונשמרתם", ומצות ועשית ככל אשר יורוך.

ונמצא שכשיוצאים תמיד לתפילה בציבור, היא מצוה "דרבנן", וכיום שנשארים בבית מקימים כל רגע ורגע כמה מצות דאורייתא, הרי הריווח כפול ומכופל.

וכן אמר מרן ראש הישיבה שליט"א שבעת שנמצאים בבית, ועוזרים לבני הבית ומשמחים אותם, מקיימים מצות חסד, וביו"ט שמחת יו"ט, ובזה יש תיקון על החטאים שבגללם הגיע הגזירה הנוראה רח"ל.

וכדאי לדעת שרבינו זצוק"ל אחז שמעיקר הדין אפשר לצאת ידי חובה בשמיעה דרך טלפון. וכן אפשר לענות קדיש וקדושה וכדו', דרך הטלפון.

הכל ממנו יתברך, וחלילה לתלות בשום מקרה: ועל כולם הדבר הכי חשוב הוא מה שאמרו חז"ל בסוף מס' מכות, בא חבוקק והעמידן על אחת, "וצדיק באמונתו יחיה".

וזהו הדבר העיקרי שעלינו להתחזק ולהתעלות בימים אלו, וכפי שכתב רבינו בתשובה להגאון הצדיק רבי דוד אבוחצירה שליט"א שהמצוה היחודית לדורנו, שעיי"ז נזכה לכל, היא "להתחזק מאד באמונה ובטחון בהקב"ה ולא בבשר ודם", ואמר לי רבינו שהמקור לדבריו לקח מהגמ' הנ"ל.

ומרגלא בפומי' דרבינו את הפסוקים הנפלאים שקראנו בהפטרה של שבת ויקרא, האיך שהנביא מלגלג על המשתחווים לפסל, אשר חציו שרף באש, ויצלה עליו צלי וכו', ושאריתו לאל עשה לפסלו, יסגד לו וישתחו, ויתפלל אליו ויאמר הצילני כי אלי אתה... לא ידעו ולא יבינו כי טח מראות עיניהם, מהשכיל לבותם.

ובודאי דברי הנביא הם על דורותיהם, וכיום נשתכחה עבודה זרה זו. אך בכל זאת יש להיזהר מלחשוב ח"ו על שום כח בעולם, שיש בו משהו, ולהישען "רק" על הקב"ה. כמו שהדגיש רבינו במכתבו הנ"ל.

והי' מזכיר רבינו שמרן הסטייפלר זצוק"ל הי' מקפיד על אלה שתולים במכונית כמין בובה וכדו', שהי' קורא לזה צ'אצ'קע... וחושבים שזה מועיל לכל מיני דברים, והי' זועק שזה "עבודה זרה".

ובכלל זה שלא לתלות ח"ו בכל מיני מקרים וסיבות, וכמובן חובת ההשתדלות בשעת סכנה, גדולה ומחויבת מאד, אבל אסור לנו לחשוב שזה גורם או זה גורם, אלא הכל "בהשגחה פרטית" מאתו ית"ש.

הוראת מרן שר התורה, שריפת חמץ ע"י שליח בדבר ההוראה מרבינו מרן שר התורה שליט"א שלא לצאת במצב הנוכחי לשריפת חמץ, רק ע"י שליח. ראוי לדעת שכך נהג רבינו מרן רה"י זצוק"ל לכתחילה בעשרות שנים האחרונות.

ודרך אגב דבר שנוגע הרבה, אמר רבינו בשם מרן החזו"א זצוק"ל שכלי "חשמל" קומקום חשמלי וכדו', א"צ להטבילן, דנחשב שימוש במחובר לקרקע. וכך נהג בעצמו לכתחילה, אפי' בקומקום נשלף.

יתן השי"ת שנזכה להתנהג כפי הראוי בכל כללי הזהירות, ונקדש שם שמים בכל הליכותנו, וירחם עלינו אבינו שבשמים ויקח את הצרה מאתנו ומעל כל בני בריתך, ונזכה לראות בשנה זו "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".

וראינו בחוש האיך שהי' יושב הרבה פעמים כעשרה רגעים ליד הגמ', וכולו מהורהר... עד שהי' מתחיל את הלימוד.

וזכורני שהרבנית הצדקנית מרת ח. ליפקוביץ ע"ה א"ח למרן ראש הישיבה הגאון רבי מיכל יהודה זצוק"ל ביקשה רחמים שלא יספרו לו את הצרות, כי בשביל צער של "יחיד" כבר איננו יכול להירדם בלילה...

וכן הייתי לאחרונה אצל רבינו מרן שר התורה שליט"א עם אדם שרח"ל נפטרו לו כמה אחים בזמן קצר, ונשתוממתי מהצער הנורא שנשקף מעיני מרן שליט"א, עד שבקושי ענה לו על שאלתו.

והרבה יש להאריך בזה, אך עלינו ללמוד מזה כמה זה יסוד גדול מאד "להרגיש את צער חברו, מי שהוא, ובכל מקום שהוא".

וכשנתחזק להרגיש בצער של כל יהודי, ונתפלל עליו ועל כל ישראל, שישלח הקב"ה רפואה שלימה לכל חולי ישראל, וישמור ויציל את הבריאים שלא יחלו. זכות זו תעמוד לכולנו, להסיר חרון אף ה' מישראל, ונזכה לישועה גדולה בקרוב.

כח מילה אחת של חכמי התורה

והנה בימים אלו, בהוראת רבותינו גדולי ישראל שליט"א שלא לצאת מהבתים רק לצורך הכרחי, ובמקומות מסוימים אפילו לא לתפילה בציבור. אנו רואים את "הקידוש השם" העצום, מה זה מילה אחת של תלמיד חכם, וברגע ששמעו שיצא מפה קדשם של עיני העדה שליט"א הוראה כזו, מיד היא רצה כאש בשדה קוצים, וכולם סרים למשמעתם, ונזהרים בתכלית הדקדוק, בהוראות של מצות "ונשמרתם", ובדף היומי השבוע שבת כ"ג ע"ב ראינו את המושג "משתמען מילה כתלמיד חכם", זאת אומרת שזהו כח מיוחד של ת"ח - שנשמעין דבריו.

ולדאבוננו אנו רואים דבר נורא שישנם אנשים שהסירו מורא תלמידי חכמים מעל ראשם, וגם לעת כזאת שנוגע "לשפיכות דמים", דעתן קלה רח"ל, ומזלזלין בהוראות רבותינו. וכבר אחז"ל בפסחים מ"ט ע"ב בנוגע לעם הארץ, על חייו אינו חס, על חיי אחרים לא כ"ש, רח"ל. הרחמן יחזירם בתשובה שלימה במהרה.

ונשארים בבית וזוכים כל רגע במצווה דאורייתא

וראיתי להביא דבר נפלא שאמר רבינו, על מה דאיתא במדרש הובא בקובץ שיעורים קידושין דף כ"ב, שכשביקש משה רבינו להיכנס לארץ ישראל, אמר לו הקב"ה "אל תוסף" דבר אלי וגו'. ואומר המדרש שמשה רבינו אמר אהבתי את אדוני זה הקב"ה וכו'. והביא בשם המהר"ל דיסקין זצוק"ל שידע מרע"ה שאם ישנה פעם שנית לבקש, יזכה בדין, וזה אמר לו הקב"ה, אל תוסף, שלא יחזור לבקש.

ובזכרוני שהוסיף ע"ז רבינו, דבאמת כל שאיפתו של משה רבינו ע"ה להיכנס לארץ ישראל, היתה כדי לקיים מצותיה, כמבואר בחז"ל. וזה אמר לו הקב"ה, אתה מחפש מצות, הנה מרגע זה, כל שניה ושניה שאתה נמנע מלחזור ולבקש, אתה מקיים מצוה של "אל תוסף", וממילא יהיו לך מצות עד אין ספור. ועל דרך זה חושבני ששייך ג"כ בימים אלו, אשר רבבות אלפי ישראל נמנעים ממצות שונות, וכלואים בבית כמצות רבותינו שליט"א. עלינו לדעת שבכל רגע ורגע שאנו יושבים בבית,